Lietas Nr. 129060815
Lietas arhīva Nr. 104AA-0283-16/26

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2016.gada 3.martā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese Ā.Ždanova,
tiesneses I.Jansone un L.Kuzmane,
rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. B/ (turpmāk – sūdzības iesniedzējs) sūdzību par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes (turpmāk – iestāde) 2015.gada 13.aprīļa lēmumu Nr.131, sakarā ar /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 18.decembra spriedumu.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apelācijas instances tiesa

konstatēja:

2015.gada 16.februārī /pers. B/ sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PC015258 par to, ka 2015.gada 16.februārī plkst.11.50 Rīgā, Brīvības ielā 197, no Ūnijas ielas virzienā uz Mazo Klijānu ielu vadīja transportlīdzekli "Mercedes Benz", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/. Pārbaudes laikā konstatēts, ka autovadītājs nevar uzrādīt datus (reģistrācijas kartes) par iepriekšējām 28 dienām un kārtējo dienu, citu darba un atpūtas laika apliecinošu dokumentu uzrādīt nevarēja. Ir pārkāpts Regulas 3821/85 15.panta 7.punkta a) apakšpunkts, Ministru Kabineta noteikumu (turpmāk – MK noteikumi) Nr.474 14.punkts, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{38}panta trīspadsmitajā daļā.

Ar 2015.gada 20.februāra VP RRP KPP SAPIB lēmumu lietā Nr.PC15258 iesniedzējam uzlikts naudas sods 140 *euro* apmērā.

Š o lēmumu iesniedzējs pārsūdzēja un ar iestādes 2015.gada 13.aprīļa lēmumu Nr.131 atstāts negrozīts 2015.gada 20.februāra lēmums.

2015.gada 13.maijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzēja sūdzība par iestādes 2015.gada 13.aprīļa lēmumu Nr.131.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 18.decembra spriedumu sūdzība noraidīta, iestādes lēmums atstāts negrozīts.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka nepastāv strīds, ka iesniedzējs kā transportlīdzekļa vadītājs brauca ar transportlīdzekli administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā. Strīds ir par to, vai iesniedzējam bija pienākums uzrādīt policijas darbiniekam darba un atpūtas laiku apliecinošos dokumentus (tahogrammas) par iepriekšējām 28 dienām un kārtējo dienu.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, pārbaudot iestādes 2015.gada 13.aprīļa lēmuma pamatojumu, tiesa atzinusi, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesa iestādes pamatojumu atzinusi par pareizu un pietiekamu, tāpēc, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojusies iestādes lēmuma motivācijai un to neatkārto, bet papildus norāda savus apsvērumus.

Tiesa norādījusi, ka no lietas materiāliem izriet, ka 2015.gada 16.februārī plkst.11.50 sastādīts pasažieru pārvadājumu kontroles akts, kurā norādīts, ka autovadītājs nevar uzrādīt datus par 28 dienām un kārtējo dienu.

Sūdzībā vērsta uzmanība uz to, ka iesniedzējam nebija pienākums uzrādīt inspektora pieprasītos dokumentus, jo transportlīdzeklis "Mercedes Benz Sprinter", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pēc aptuveni piecu mēnešu ieilguša remonta bija testa braucienā no Džutas ielas uz tuvāko transportlīdzekļu valsts tehniskās apskates vietu Sēlpils ielā, transportlīdzeklis netika lietots aptuveni piecus mēnešus un arī iepriekš netika izmantots arī komerciāliem pārvadājumiem. Tika nokārtota vienas dienas atļauja dalībai satiksmē, lai pa ceļam uz tehniskās apskates vietu, kā arī tehniskās apskates vietā varētu pārbaudīt transportlīdzekļa darba kārtību un atbilstību tehniskajām prasībām. Pirms testa brauciena IK "/nosaukums/" ofisā izdots 2015.gada 16.februāra rīkojums, tas nebija paņemts līdzi transportlīdzeklī, ceļā uz tehniskās apskates vietu bija ieplānots to paņemt pie ofisa.

Sūdzībai pievienota 2015.gada 13.februāra pavadzīme-rēķins Nr.FTB11088 un 2015.gada 16.februāra pavadzīme-

rēķins Nr.FTB11090, 2015.gada 16.februāra CSDD kvīts, 2015.gada 16.februāra IK "/nosaukums/" rīkojums.

Kā izriet no sūdzības, pastāv strīds, vai minētais rīkojums un pavadzīmes var būt vērtējami kā pamats iesniedzēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības.

Lietas materiālos atrodas sertifikāts, kas apliecina, ka transportlīdzeklim uzstādīta reģistrēšanas kontrolierīce, līdz ar to, iesniedzējam bija jāuzrāda policijas darbiniekam darba un atpūtas laiku apliecinošos dokumentus par 28 dienām un kārtējo dienu vai jāuzrāda citus dokumentus, kas apliecina datu neesības iemeslu attiecīgajā laikposmā.

Iesniedzējs nav pievienojis lietas materiāliem dokumentus, kas apstiprinātu iesniedzēja norādīto, ka transportlīdzeklis piecus mēnešus atradās remontā un par 2015.gada 16.februārī veikto testa braucienu.

Iesniedzēja 2015.gada 16.februāra rakstveida paskaidrojumos norādīts, ka no 2014.gada oktobra transportlīdzeklim beigusies tehniskā apskate, tas izņemts no servisa, lai dotos uz tehnisko apskati, ir izņemta vienas dienas atļauja, ar transportlīdzekli netika veikta saimnieciskā darbība. Tahogrāfa "šaibu" nav ievietojis, jo ar pasažieru pārvadāšanu nenodarbojas, tahogrammas atrodas citā autobusā.

Tiesa norādījusi, ka, ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Vislielākā ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgu versiju (Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedums lietā Nr.A424499107). Tāpēc tiesa iesniedzēja sūdzībā norādītos argumentus, tiesas sēdes sniegtos paskaidrojumus un aizstāvja pausto viedokli vērtē kā sniegtu nolūkā maldināt tiesu un iesniedzējam izvairīties no administratīvās atbildības un soda.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Tāpat, atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Līdz ar to, tiesa atzinusi, ka iestāde lietā iegūtos pierādījumus ir novērtējusi pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem un taisnības principiem, kā to nosaka Latvijas APK 244.pants, un pamatoti secinājusi, ka iesniedzējs neveica pilnīgu transportlīdzekļa vadītāja darba un atpūtas laika uzskaiti un nenodrošināja Regulas Nr.3821/85 prasību izpildi, izdarot Latvijas APK 149.^{38}panta trīspadsmitajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Tāpat tiesa, iepazinusies ar lietas materiāliem, nav konstatējusi, ka iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā iestādē būtu izdarījusi būtiskus procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu minētā lēmuma atcelšanai.

Turklāt iestāde savā lēmumā izvērtējusi iesniedzējam uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesa atzinusi par atbilstošu administratīvā soda mērķim, jo, saskaņā ar Latvijas APK 22.pantu, administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 18.decembra spriedumu /pers. B/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka:

1. Pirmās instances spriedumam nepiekrīt pilnībā turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

2. Nebija pienākums uzrādīt policijas darbinieka pieprasītos dokumentus.

2.1. Pārkāpuma konstatēšanas dienā transportlīdzeklis "Mercedes Benz Sprinter", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ pēc aptuveni piecu mēnešu ieilguša remonta tika nosūtīts testa braucienā no Džutas ielas uz tuvāko transportlīdzekļu valsts tehniskās apskates vietu Sēlpils ielā. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma (turpmāk – CSL) 16.panta otrās daļas pēdējo teikumu, atļauju piedalīties ceļu satiksmē apliecina šā likuma pirmajā daļā noteiktie dokumenti un uzlīmes, kas ir izdrukas no transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistra. Savukārt, saskaņā ar CSL 25.panta pirmās daļas 6.punkta d) apakšpunktu, viens no atļaujas veidiem ir elektroniski noformēta vienas dienas atļauja piedalīties ceļu satiksmē, lai veiktu tehnisko apskati Apturēšanas laikā sūdzības iesniedzēja vadītajam transportlīdzeklim sen jau bija beigusies ikgadējā atļauja piedalīties ceļu satiksmē jeb tehniskā apskate. Transportlīdzeklis pirms apturēšanas netika lietots aptuveni piecus mēnešus un iepriekš netika izmantots arī komerciāliem pārvadājumiem. Tāpēc šādā situācijā vienas dienas atļaujas noformēšana bija vienīgais veids, kā tiesiski piedalīties ceļu satiksmē, lai veiktu pārbaudes braucienu pēc ilgstošā transportlīdzekļa remonta un lai varētu nokļūt tehniskās apskates vietā.

2.2. Sodu piemēroja par 1985.gada 20.decembra Padomes regulas (EEK) Nr.3821/85 "Par reģistrācijas kontrolierīcēm, ko izmanto autotransportā" (turpmāk - regula Nr.3821/85) 15.panta 7.punkta a) apakšpunkta un 2007.gada 3.jūlija MK noteikumu Nr.474 "Transportlīdzekļu apkalpes locekļu darba laika organizēšanas, ievērošanas un uzskaites noteikumi" 13.punkta neievērošanu.

1. Tomēr konkrētajā situācijā pastāv izņēmums. To paredz 2006.gada 15.marta Eiropas Parlamenta un Padomes regula (EK) Nr.561/2006 "Ar ko paredz dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu saistībā ar autotransportu, groza Padomes regulu (EEK) Nr.3821/85 un Padomes regulu (EK) Nr.2135/98 un atceļ Padomes regulu (EEK) Nr.3820/85" (turpmāk - regula Nr.561/2006). Šīs regulas 26.panta 2.punktā norādīts: "Ar šo

regulu (EEK) Nr.3821/85 groza šādi: regulas 3.panta 1.,2.,3.punktu aizstāj ar šādiem punktiem: 1. Reģistrācijas kontrolierīces uzstāda un izmanto dalībvalstīs reģistrētajos transportlīdzekļos, ko izmanto pasažieru vai kravas autopārvadājumiem, izņemot transportlīdzekļus, kas minēti regulas (EK) Nr.561/2006 3.pantā. Transportlīdzekļiem, kas minēti regulas (EK) Nr.561/2006 16.panta 1.punktā, un transportlīdzekļiem, uz kuriem, saskaņā ar regulu (EEK) Nr.3820/85, attiecās izņēmums, bet uz kuriem vairs neattiecas izņēmums, saskaņā ar regulu (EK) Nr.561/2006, šī prasība jāizpilda līdz 2007.gada 31.decembrim; 2. Dalībvalstis var noteikt, ka šī regula neatliecas uz transportlīdzekļiem, kas minēti regulas (EK) Nr.561/2006 13.panta 1.,3.punktā; 3. Dalībvalstis, saņemot Komisijas atļauju, var noteikt, ka šī regula neattiecas uz transportlīdzekļiem, ko izmanto transporta operācijām, kuras minētas regulas (EK) Nr.561/2006 14.pantā.

2. Savukārt regulas Nr.561/2006 3.panta g) apakšpunktā norādīts: "Šī regula neattiecas uz pārvadājumiem ar transportlīdzekļiem, ko testē uz ceļa tehniskās attīstības, remonta vai uzturēšanas nolūkā, kā arī jauniem un pārbūvētiem transportlīdzekļiem, kas vēl nav ekspluatācijā"

3. Iepriekš minētais nozīmē, ka sūdzības iesniedzējam nebija jāuzrāda neviens dokuments saistībā ar daba un atpūtas laika uzskaiti, ko paredz regulas, jo vienkārši regula tās norādītajā izņēmuma gadījumā nav piemērojama. Līdz ar to, par pēdējiem pieciem mēnešiem, kad konkrētais transportlīdzeklis tika pastāvīgi remontēts un par apturēšanas dienu, kad transportlīdzeklis tika pārbaudīts remonta nolūkā, uz minēto transportlīdzekli un tā vadītāju neattiecās prasība lietot vai uzstādīt reģistrācijas kontrolierīci, no kā likumsakarīgi arī vadītajam par pēdējiem pieciem mēnešiem nebija pienākums reģistrēt attiecīgo informāciju un uzrādīt to.

2.6. Saskaņā ar MK noteikumu Nr.474 1.punktu, šie noteikumi nosaka prasības attiecībā uz darba laika organizēšanu, ievērošanu un tā uzskaiti transportlīdzekļu apkalpes locekļiem, kuri veic pārvadājumus ar transportlīdzekļiem, uz kuriem attiecas regula (EK) Nr.561/2006. Minētās regulas 3.panta g) apakšpunktā ir norāde, ka šī regula neattiecas uz pārvadājumiem ar transportlīdzekļiem, ko testē remonta vai uzturēšanas nolūkā. Līdz ar to secināms, ka MK noteikumu Nr.474 prasības nebija attiecināmas uz konkrēto gadījumu. Tādējādi, gan policija, gan tiesa nav iedziļinājušies lietā, pārkāpjot Latvijas APK 237.pantu - lietas ir jāizskata vispusīgi, pilnīgi un objektīvi.

2.7. Iepriekš minētais nozīmē, ka sūdzības iesniedzējs nav pārkāpis Latvijas APK 149.^{38}panta trīspadsmito daļu.

3. Pavadzīmes un bankas maksājumi pierāda, ka transportlīdzeklis vadīts remonta nolūkā pēc ilgstoša remonta.

3.1. Pielikumā Nr.1 ir 2014.gada 19.septembra CSDD tehniskās apskates protokols, kurā transportlīdzeklim konstatēti vairāki būtiski bojājumi, kā dēļ tas nav saņēmis pastāvīgu atļauju piedalīties ceļu satiksmē.

3.2. Pielikumā Nr.2 ir remonta darbus apliecinošas pavadzīmes un to samaksu apliecinošas bankas maksājumu izdrukas. Šie dokumenti, līdz ar lietā jau iesniegtajiem dokumentiem, pierāda, ka transportlīdzeklis atradās pastāvīgā remontā no 2014.gada septembra līdz pat 2015.gada februārim.

3.3. Nedz regula Nr.561/2006, nedz kāds cits normatīvais akts neparedz, ka vajadzētu noformēt kaut kādus specifiskus dokumentus, kas apliecinātu, ka transportlīdzeklis tiek lietots remonta nolūkos. Iesniedzot policijā sūdzību, pievienojis dokumentus, kas apliecina, ka transportlīdzeklis atradies remontā un ka apturēšanas brīdī tas vadīts remonta nolūkos. Līdz ar to, nav saprotams, par kādu tiesas maldināšanu un izvairīšanos no atbildības tiesa runā. Tiesa, acīmredzami, pārkāpj Satversmes 92.pantā nostiprināto nevainīgumu prezumpciju, jo nedz cenšas iedziļināties normatīvajos aktos, nedz iepazinusies ar lietā esošajiem materiāliem.

4. Lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai, jo lietā netika pārbaudīti pierādījumi un lietā nav tiesas sēdes protokola, kurā būtu atspoguļots, vai un kādi pierādījumi pārbaudīti

4.1. 2015.gada 8.decembra tiesas sēdes protokola 2.1pp. vidū ir viens teikums: "Tiesa pārbauda lietas materiālus". Nav saprotams, kādus materiālus pārbauda, vai visus un kādi vispār lietā pierādījumi atrodas. Tādējādi, lietā neatrodas tāds sēdes protokols, kurā būtu izsmeļošs un saprotams lietā esošo pierādījumu uzskaitījums un izrietoši izsmeļošas ziņas par pierādījumu pārbaudīšanu vispār. Identiskā situācijā Latgales apgabaltiesa ar 2015.gada 7.aprīļa spriedumu lietā Nr.125011914 atcēla pirmās instances tiesas spriedumu un nosūtīja lietu jaunai izskatīšanai. Latgales apgabaltiesa spriedumā konstatēja, ka tiesas sēdes protokols satur tikai vispārīgu frāzi "Tiesa pārbauda lietas materiālus", bet tiesas sēdes protokolā "(..) nav atspoguļots, ka būtu pārbaudīti lietā esošie rakstveida pierādījumi, dots pārbaudīto pierādījumu uzskaitījums (..)". Tiesa norādīja, ka nav iespējama pierādījumu novērtēšana saskaņā ar Latvijas APK 244.panta prasībām, jo administratīvā pārkāpuma lietā iegūtās ziņas par faktiem, lai varētu izmantot lietas pareizā izlemšanā kā ticamus, attiecināmus un pieļaujamus pierādījumus, nepieciešams tos pārbaudīt tiesas sēdē likumā noteiktajā kārtībā.

4.2. Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija ar 2014.gada 9.maija spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.132037313 atcēla pirmās instances tiesas spriedumu un nosūtīja lietu jaunai izskatīšanai. Savā spriedumā tiesa norāda "(..) uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai, jo lietā nav tiesas sēdes protokola, kurā būtu atspoguļots, vai un kādi pierādījumi pārbaudīti, tas ir, kā redzams no 2013.gada 5.septembra tiesas sēdes protokola, tad ne pēc paskaidrojumu uzklausīšanas, ne citā brīdī netika pārbaudīti pierādījumi, kas rada Latvijas APK 298.^{21}panta sestajā daļā paredzēto iemeslu sprieduma atcelšanai (..). Tāpat rīkojas arī citas apgabaltiesas, piemēram, Rīgas apgabaltiesas 2015.gada 4.decembra spriedums lietā Nr.130059114, 2015.gada 16.jūnija spriedums lietā Nr.132021815, 2014.gada 13.marta spriedums lietā Nr.135018313, Zemgales apgabaltiesas 2014.gada 11.jūnija spriedums lietā Nr.113011513, 2010.gada 13.maija lēmums lietā Nr.137015410, Vidzemes apgabaltiesas 2015.gada 2.decembra spriedums lietā Nr.121008315, 2014.gada 6.jūnija spriedums lietā Nr.138001814, 2015.gada 6.februāra spriedums lietā Nr.121009114. Šie apgabaltiesu nolēmumi liecina par nostabilizējušos judikatūru.

1. Šādi tiesas spriedumi ir pareizi un pamatoti, jo Latvijas APK 289.^{6}panta piektā daļa nosaka, ka, izskatot lietu, tiesa tieši pārbauda pierādījumus lietā. Latvijas APK 289.^{7}panta piektā daļa nosaka, ka pēc paskaidrojumu uzklausīšanas tiesnesis pārbauda pārējos lietā esošos pierādījumus, Latvijas APK 289.^{10}panta otrās daļas 8.punkts nosaka, ka tiesas sēdes protokolā jānorāda ziņas par lietisko un rakstveida pierādījumu pārbaudi. Šajā lietā nav tāda tiesas sēdes protokola, kurā būtu ziņas par to, kādi pierādījumi pārbaudīti.

4.4. Rakstveida pierādījumu pārbaude ir imperatīva prasība, kuru tiesa nedrīkst atstāt lietas dalībnieku izlemšanai. Turpretī Latvijas APK 289.^{7}panta astotā daļa ir pavisam cita procesuāla darbība, kurai ir fakultatīvs raksturs, kas saistīta ar atsaukšanos uz kādu no pierādījumiem, ar padziļinātu kāda pierādījumu izpēti un tā nav aprobežota ar to, kurā brīdī var realizēt. Tādējādi tiesas sēdē nav pārbaudīti pierādījumi un lietā nav tiesas sēdes protokola, kurā būtu atspoguļots vai un kādi pierādījumi pārbaudīti, kas nozīmē, ka lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta sesto daļu, jo abi šie pārkāpumi ir tik būtiski, ka katrs ir patstāvīgs pamats lietas jaunai izskatīšanai.

4.5. Attiecībā uz pierādījumu nepārbaudīšanu atsaucas uz Augstākās tiesas Senāta lēmumu krimināllietā. Tiesību teorijā un tiesu praksē ir nostiprinājusies atziņa, ka administratīvās pārkāpumu lietas ir pielīdzināmas krimināllietām jeb ir tā sauktais kvazikriminālprocess. Satversmes tiesa 2002.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.2001-17-0106 6.punktā konstatē, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir pielīdzināmas krimināllietām. 2012.gada 14.jūnija likuma "Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā" likumprojekta anotācijas (http://titania.saeima.lv/LIVS11/saeimalivs11.nsf/0/C5FFDE77FCF38090C22579330048FBDE?OpenDocument#b) 1.nodaļas 2.punkta 9-12.rindkopā norādīts, ka administratīvo sodu piemērošanas process pēc būtības ir pielīdzināms kriminālprocesam un ka administratīvo pārkāpumu lietās privātpersonai ir tiesības uz līdzvērtīgām procesuālajām garantijām lietas izskatīšanā kā kriminālprocesā.

1. Augstākas tiesas Senāta lēmumā krimināllietā Nr.16870000906 norādīts "(..) Senāts uzskata, lai Krimināprocesa likumā noteiktās pierādījumu pārbaudes kārtības neievērošana, tiesas atzinumu pamatošana ar pierādījumiem, kas nav pārbaudīti likumā noteiktajā kārtībā šajā krimināllietā ir pretrunā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta pirmajā daļā, Satversmes 92.pantā, Krimināprocesa likuma 15.pantā nostiprināto pamatprincipu - tiesībām uz taisnīgu tiesu. Tāpēc Augstākas tiesas Senāts (..) apelācijas instances tiesas pieļautos (..) pārkāpumus atzīst par būtiskiem pārkāpumiem (..) un tie ir par pamatu apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanai un krimināllietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā (..)".

Lūdz atcelt pilnībā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 18.decembra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

Sūdzībai pievienots 2014.gada 19.septembra CSDD tehniskās apskates protokols; remonta darbus apliecinošas pavadzīmes un to samaksu apliecinošas bankas maksājumu izdrukas.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta, 289.^{22}panta nosacījumiem, apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa 23a.nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Tiesas kolēģija, novērtējot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, tiesa pamatoti atzinusi, ka lēmums Nr.131 ir pamatots un atstājams negrozīts. Līdz ar to, apelācijas instances tiesa, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai un atkārtoti tos pašus argumentus nenorāda.

Saskaņā ar Latvijas APK 272.pantu, institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami, atzīstami par ticamiem un pieļaujamiem, lai secinātu, ka izskatāmajā gadījumā ir konstatējams administratīvais pārkāpums, kas paredzēts Latvijas APK 149.^{38}panta trīspadsmitajā daļā, kā to likumīgi atzinusi pirmās instances tiesa.

Tiesas kolēģija secina, ka apelācijas sūdzības 2.punkts ir identisks sūdzībai, kas iesniegta par iestādes lēmumu pirmās instances tiesā. Pirmās instances tiesa ir sniegusi savu vērtējumu izteiktajiem argumentiem un atkārtoti tos pārvērtēt nav likumīga pamata.

Tiesas kolēģija vērš uzmanību, ka tiesības pārsūdzēt rajona tiesas nolēmumu nav formālas, ar mērķi uzdot augstākai tiesu instancei atkārtoti dot vērtējumu tiem pašiem argumentiem, kas tika izvērtēti rajona tiesā.

Tas apstāklis, ka sūdzības iesniedzējs nepiekrīt tiesas dotajam lietas apstākļu novērtējumam tiesas spriedumā un sprieduma motivācijai, nedod likumīgu pamatu apelācijas instances tiesai atcelt pirmās instances tiesas spriedumu.

Papildus tiesas kolēģija norāda, ka ne protokola sastādīšanas laikā, ne savos paskaidrojumos sūdzības iesniedzējs neko nemin ne par CSDD izsniegto vienas dienas atļauju piedalīties ceļu satiksmē, ne par rīkojumu par testa braucienu.

No lietas materiāliem pievienotās CSDD kvīts Nr.RS1517821540, ar kuru apmaksāti CSDD sniegtie pakalpojumi, tai skaitā vienas dienas atļauja piedalīties ceļu satiksmē, redzams, ka augstāk minētie CSDD pakalpojumi apmaksāti 2015.gada 16.februārī plkst.12.53.27, tas ir, jau pēc administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas.

Kas attiecas uz rīkojumu par testa braucienu, tad tiesas kolēģija uzskata, ka tas neatbilst Ministru Kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.916 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība" noteikumiem.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas viedoklim par to, ka versija par attaisnojošiem dokumentiem tika sniegta ar nolūku izvairīties no atbildības.

Tiesas kolēģija nekonstatē pirmās instances tiesas pieļautus procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu pārsūdzētā sprieduma atcelšanai vai grozīšanai.

Tiesas kolēģija neapšauba, ka transportlīdzeklis ilgu laiku atradies remontā, strīds lietā ir par to, vai sūdzības iesniedzējam bija jāuzrāda policijas darbiniekiem attiecīgi dokumenti.

Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Eiropas parlamenta un padomes 2006.gada 15.marta regulas (EK) Nr.561/2006 3.panta g) apakšpunktu, kurā noteikts, ka regula neattiecas uz pārvadājumiem ar transportlīdzekļiem, ko testē uz ceļa tehniskās attīstības, remonta vai uzturēšanas nolūkā, kā arī jauniem un pārbūvētiem transportlīdzekļiem, kas vēl nav ekspluatācijā.

No sniegtajiem regulas (EK) Nr.561/2006 skaidrojumiem ar mērķi sekmēt tās saskaņotu piemērošanu pārbaudēs uz ceļiem redzams, ka ir jānosaka veiktā brauciena raksturs un mērķis (iztaujājot transportlīdzekļa vadītāju), lai pārliecinātos par šā izlēmuma piemērotību. Transportlīdzekļa aprīkojums un pārvadātās kravas veids var norādīt uz to, ka šis izlēmums varētu nebūt piemērojams. Izlēmums nav piemērojams, ja transportlīdzeklis tiek vests uz obligātu periodisko apskati. Tipiski tādu darbību piemēri, uz ko izlēmums attiecas, varētu būt brauciens, ko veic mehāniķis, lai pārbaudītu, cik sekmīgi ir saremontēta transportlīdzekļa stūres sistēma. Ir atbrīvoti jauni transportlīdzekļi, kam veic pārbaudes izstrādes procesa gaitā. Ir atbrīvoti arī pārbūvēti (vai pārkonstruēti) transportlīdzekļi, kam veic braukšanas testus pirms to nodošanas ekspluatācijā (http://ec.europa.eu/transport/modes/road/social_provisions/doc/trace_explanatory_text_lv.pdf).

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka pirmās instances tiesa nav pārbaudījusi pierādījumus, atbilstoši Latvijas APK noteiktajam, lietā nav tāda tiesas sēdes protokola, kurā būtu atspoguļots, kādi pierādījumi pārbaudīti, kas uzskatāms par būtisku pārkāpumu, tādēļ spriedums, pēc sūdzības iesniedzēja domām, ir atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai.

Tiesas kolēģija norāda, ka 2015.gada 8.decembra tiesas sēdes protokolā ir fiksēts, ka tiesa ir uzklausījusi /pers. B/ un viņa pārstāvja paskaidrojumus, kā arī pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus. Procesa dalībnieki nav lūguši nolasīt kādu no rakstveida pierādījumiem. Fakts, ka protokolā nav norādīts pārbaudītā rakstveida pierādījuma saturs un lietas lapa, kurā tas atrodas, nav pamats

atzīt, ka lietā nebūtu veikta pierādījumu pārbaude Latvijas APK noteiktajā kārtībā.

Bez tam, izskatot lietu, pirmās instances tiesa spriedumā ir atsaukusies uz visiem, tostarp rakstveida, pierādījumiem, rūpīgi analizējusi tos spriedumā.

Tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa, izskatot lietu, ir ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu, spriedums ir tiesisks, pamatots un atstājams negrozīts.

Pamatojoties uz augstāk minēto un, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda:

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 18.decembra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese Ā.Ždanova

Tiesneses I.Jansone

L.Kuzmane